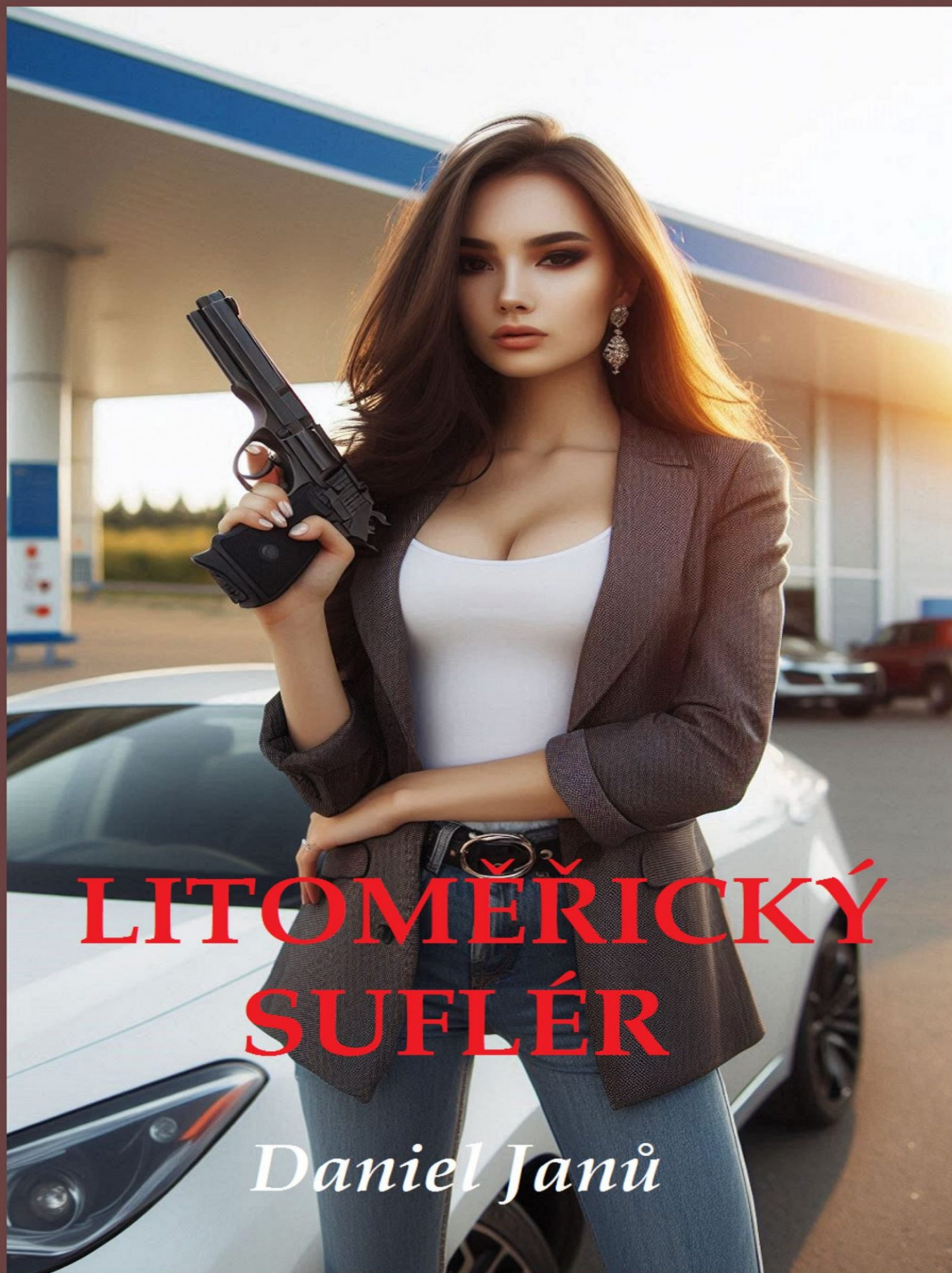

Případy nadporučíka Krátké

Splendidum družstvo

LITOMĚŘICKÝ SUFLÉR

Případy nadporučíka Krátké

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

LITOMĚŘICKÝ SUFLÉR

Případy nadporučíka Krátké

Copyright © Daniel Janů, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-345-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-346-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-347-2 (PDF)

Obsah

1. Litoměřice, U Kapličky 50, 17. června 2016, 08:34
2. Litoměřice, Kancelář velitele Litoměřické kriminálky, 10:52
3. Ústí nad Labem, Masarykova nemocnice, 8. září 2005, 10:15
4. Litoměřice, ulice Eliášova 15, 21. června 2016, 14:34
5. Lovosice, Závod Lovochemie, 16:44
6. Ústí nad Labem, Masarykova nemocnice, 11. září 2005, 9:12
7. Litoměřice, oddělení kriminální policie, 22. června 2016, 10:02
8. Ústí nad Labem, byt doktora Vojtěcha Mráze, 12. září 2010, 05:12
9. Litoměřice, kriminální oddělení, 22. června 2016, 08:34
10. Ústí nad Labem, Všebořice, byt doktora Vojtěcha Mráze, 16. září 2010, 18:12
11. Litoměřice, oddělení kriminální policie, 22. června 2016, 11:45
12. Česká Lípa, Nemocnice s poliklinikou, 23. června 2016, 08:42
13. Obec Křešice, dům č. p. 14, 16:28
14. Litoměřice, oddělení kriminální policie, 27. června 2016, 08:05
15. Lovosice, ulice Sady pionýrů 4, 15:05

1. Litoměřice, U Kapličky 50, 17. června 2016, 08:34

Na parkovišti v Březinově cestě zastavila červená Škoda Rapid.
K místu činu policisté vyrazili pěšky.

„To máme prý jako dárek od velikonočního zajíčka,“ vtipkuje
Novák.

„Říkal kdo?“ reaguje Krátká.

„Rajchert,“ odpoví.

„A není to trochu opožděný dárek?“

„Určitě.“

„A kde ho máme, toho experta na velikonoční vtípky?“

Rozhlíží se kolem, ale nikde ho nevidí.

„Říkal, že jede z Ústí.“

„Mluvil jsi s ním?“

„Ano. Volal jsem mu. Zřejmě si myslí, že nám ta ruka neodejde
po svých,“ podotkne Novák.

„Ty dneska sršíš humorem. Měl jsi neklidnou noc?“

Eva si ho dobírá. Její drobný úsměv byl známkou, že to
nemyslela ve zlém.

„Ani ne.“

Novák se podívá na muže v policejní uniformě, kterému okamžitě dochází, že přespál u Terky. Znají se.

„Podíváme se na ten nález,“ navrhuje Krátká a s gumovými rukavicemi se dotýká lidské ruky, která byla oddělena od zbytku paže něčím velmi ostrým.

Novák něco šeptá strážmistrovi do ucha.

„Jestli k tomu něco chceš říct, ven s tím!“ pobídne ho žena v zeleném paletu.

„Ani ne,“ špitne Novák.

„Tak šup! Nebo ti už humor došel?“

„To s tím nesouvisí.“

„A proč teda ostatní strážníci stojí tak opodál, jako by se nás snad báli?“ podiví se Krátká pohledem na policistu v uniformě.

Přece jenom je to jejich kolega z výjezdovky, tak možná bude vědět, co se s nimi děje.

„Jindy se nám skoro pletou do vyšetřování a teď dodržují předepsanou vzdálenost,“ pokračuje Krátká.

„Myslím, že nic takového se neděje, nadporučíku,“ oponuje jí strážmistr.

„A co se tady děje?“

Eva vstane a rukou ukazuje po strážnících, kteří si stále drží odstup.

„Asi tak před deseti roky zmizel praporčík Lichter, litoměřický policista. Nevrátil se ze služby. Jeho žena oznámila jeho zmizení a skoro měsíc jsme doufali, že se objeví.“

„Jen tak zmizel?“

„Ze začátku se to tak jevilo. Údajně chodil po službě na pivo, ale tentokrát se neobjevil ani v hospodě.“

„A co s tím má společného tohle místo?“

„Tohle místo ne, ale ta ruka.“

„Ruka?“

„Jeho tělo se nikdy nenašlo, ale objevila se ruka. Useknutá ruka, která patřila jemu.“

Aha!

„A od té doby se mezi kolegy drží taková legenda o useknuté ruce, která když se objeví, přinese to smůlu.“

„A tomu vážně věříte?“

Krátká zakroučí hlavou a vrátí ruku na zem.

„Věříš tomu taky,“ poukazuje Novák na to, že Eva položila ruku na zem.

„Blbost!“ ohradí se proti němu. „Položila jsem ji, protože počkám, až přijede Rajchert, aby si ji odvezl.“

„Kdybychom ji strčili do pytlíku a odvezli mu ji na patologii, také by se nic nestalo.“

„Ale stalo.“

„Jo, a co?“

„Není to naše práce.“

„Chápu.“

„A chtěla bych najít složku týkající se toho nezvěstného policisty.“

Eva se podívá na kolegu Nováka s přísným výrazem ve své tváři.

„Zaujalo tě to.“

Podotkne vzápětí.

„Chci vědět, co se zjistilo.“

„Našla se ruka. Toť vše.“

„To není moc.“

„Není.“

„Kdo to vyšetřoval?“

„To nevím, ale zjistím to.“

„Už vidím přicházet doktora Rajcherta,“ ozve se strážmistr.

„Výborně, tak můžeme jít. Tady už nejsme nic platný. Kdo ví, jak dlouho je tu ta ruka zahrabaná. Nepředpokládám, že by si někdo ničeho všiml.“

„Uvidíme, co nám řekne pitva,“ podotkne Novák.

Policejní koroner doktor Rajchert dorazil na místo činu. Když uviděl tu ruku, zarazil se.

„Máte jen tohle?“

„Není toho moc, ale třeba nám řeknete...“

„...patří člověku?“ přeruší jí a pomalu si navléká gumové rukavice.

„To rozhodně,“ Krátká podotkne a odchází z místa činu, když ji zastaví mužský hlas.

„Levá ruka.“

„Doktore?“

Krátká se zastaví a otočí se k němu.

„Má to nějaký význam?“ ptá se, ale v duchu už ví, kam tím míří.

„Praporčík Lichter,“ odvětlí doktor.

„Myslíte toho policistu, který zmizel před deseti roky, a našla se jen jeho ruka?“

„Jeho pravá ruka.“

„A vy si myslíte, že...?“

„Nechci si nic myslet.“

„Chápu.“

„Tak to si nejsem jistý, nepracovala jste tu?“

„Něco se ke mně doneslo.“

Aha!

Krátká se podívá na Nováka. Ten mlčel, ale výraz v jeho tváři hovořil za vše. Obavy, že by to byla ruka toho policisty, se pomalu naplňovaly. *Ted' už víme, jak se jmenuje*, pomyslí si Krátká.

„Jen doufám, že není.“

Pokračuje Rajchert v obavách a nález vloží do igelitového sáčku. Kriminalisté mezitím už odcházejí k parkovišti.

U svého vozu se Eva zastaví a pohlédne na Nováka, který nastupuje do jejího vozu.

„Ten pohled znám!“

Okamžitě reaguje.

„Chci o tom případu vědět všechno,“ řekne Eva.

„Rozumím.“

„Chci ten spis.“

„Seženu ho.“

„Díky.“

Policisté nastoupí do vozů a vrací se na oddělení.

Ω

Kancelář vyšetřovatelů Litoměřické kriminálky

Novák vchází do místnosti. V ruce drží zapečetěný spis. Míří rovnou za Evou, která sedí za svým stolem a netrpělivě jej očekává.

„Musel jsem to říct Kulhavému,“ informuje ji ve chvíli, kdy ji spis předává.

„Já vím. Volal mi.“

„Volal ti?“

„Chtěl vědět, proč ten spis potřebujeme.“

„Co říkal?“

„Kladl mi na srdce, abych s těmi informacemi naložila opatrně. Pokud se prokáže, že ta druhé ruka patří Lichterovi.“

„Jestli je to opravdu druhá ruka, kde je zbytek těla?“ diví se Novák. „A pokud někdo měl tu ruku někde zamraženou, proč ji vytáhl zrovna teď?“

„Zkus zajít za Rajchertem, jestli něco už má.“

Novák koukne na hodinky.

„Pochybuji.“

„Zkus to. Myslím, že s tím bude spěchat, aby se ujistil, že to není ruka toho nezvěstného policisty.“

„Dobře.“

Eva mezitím otevřela spis a začala se seznamovat s výpovědí svědka, který prvou ruku před deseti roky našel. *Na stejném místě, jako dnes?* Podiví se v duchu a pokračuje ve čtení. Případ vyšetřoval kapitán Kulhavý. *V tom případě budu mít na něho několik otázek,* prolétne jí hlavou a pokračuje ve čtení.

2. Litoměřice, Kancelář velitele Litoměřické kriminálky, 10:52

Eva Krátká se objeví ve dveřích kanceláře majora Kulhavého.
V ruce drží spis praporčíka Lichtera.

„Věděl jsem, že přijdete,“ pronese Kulhavý.

„Jsem ráda, že mě znáte.“

„Posaďte se.“

Ukazuje rukou ke stolu.

„Ještě nevíme, jestli ta druhá ruka, z dnešního rána patří
Lichterovi, Novák šel za koronerem.“

„Jen doufám, že to jeho ruka není.“

„Co by se změnilo, majore?“

„Hodně věcí.“

„Například?“

„Víte...“

„...že jeho vrah má jeho tělo někde v mrazáku a z nějakého
důvodu, nám neznámého, jeho druhou ruku zanechal pod pařezem
a na stejném místě,“ přeruší ho Eva.

Semkne rty a vyčkává jeho reakci.

„Když se Mirek nevrátil ze služby, mysleli jsme si, že se jen opil
a někde se zdržel.“

„Znal jste ho?“

„Jistě.“

„Pil často?“

„Vždy jen po službě.“

„Četla jsem zprávu. Podle manželky jejich manželství procházelo krizí.“

„Ano. V tu dobu.“

Kulhavý se nadechoval k další větě, když ho zastavil Novák, který se objevil ve dveřích.

„Majore! Ta ruka patří praporčíku Lichterovi.“

„Sakra! To není dobré.“

„Budeme k tomu přistupovat opatrně, pane,“ špitne Krátká.

„Zatím bych paní Lichterové nic neříkala. Není nutné ji vystavovat nové hrůze, obzvláště když jsme našli jen ruku, a ne celé tělo,“ navrhuje.

„Souhlasím, vyšetřujte to jako normální případ a zkuste najít nějaké svědky. Možná někdo něco viděl. Jen magor ukryje pod pařez useknutou ruku a zbytek těla si nechá. Sakra!“

Major Kulhavý vzteky bouchne do stolu. Jeho reakce všechny přítomné ani trochu nepřekvapí.

„Mrzí mě to.“

Vzápětí se za své chování omlouvá.

„Zkusíme se poptat lidí a znovu si projdeme místo činu,“ navrhuje Krátká.

„Dobře.“

Kulhavý je z toho docela smutný. Eva se zvedne od stolu a společně s Novákem odcházejí do své kanceláře.

Eva položí spis na svůj stůl a vytáhne fotku pravé ruky, kterou připne na tabuli. Pohledem se vrací k Novákovi.

„Vyžádej si od Rajcherta fotku té levé ruky.“

„Jasný.“

Novák kývne a sáhne po telefonu.

„Proč tam tu levou ruku dal deset let poté, co tam byla nalezena jeho pravá ruka?“ diví se Krátká a nad fotku napíše jméno.

Miroslav Lichter.

„Znamená to, že jeho vrah má ještě celé tělo,“ pronese kolega Novák, hned potom, co ukončil telefonát s doktorem Rajchertem.

„Deset let?“

„Je to divný.“

„Ne. Je to pěkně zvrhlý. Ten chlap musí být plný nenávisti. Proč by to jinak dělal?“

„Můžeme tedy očekávat, že za dalších deset let se objeví další část jeho těla.“

„Celý případ projdeme znovu. Pojedeme na místo činu, a vyzpovídáme všechny sousedy. Třeba někdo něco viděl.“

„Jasný.“

Eva Krátká se znovu podívala do spisu. Pozorně si přečetla sepsanou zprávu vyšetřování, které vedlo jen k identifikaci ruky, nikoliv k nalezení celého těla, natož pak jejího vraha. *Muselo to být pro majora dost frustrující, že se objevila další část těla jeho kolegy,* pomyslí si Eva.

Po chvíli se Eva a s praporčíkem Novákem setkají u plastové tabule.

„Dva svědkové zahlédli stejné auto,“ spustí Eva. „A je to bílý Opel. Podle jednoho z těch svědků, údajně Opel Astra,“ pokračuje a fixou nakreslí čtverec, do kterého napíše OPEL.

„Těch aut tu může být poměrně dost,“ podotkne Novák.

Své pochyby podloží faktem, že se to stalo před deseti roky, a i když to auto najdou, mohlo změnit několikrát majitele.

„Je to jediná stopa, kterou máme,“ Krátká ťuká prstem do tabule.

„Ale nemusí to nic znamenat. Jen projíždějící vůz.“

„Možná.“

„Tak vyslechneme znovu oba svědky,“ navrhuje praporčík.

„Jistě. Opíšu si adresy a můžeme vyrazit.“

Novák přikývne a vyrazí k věšáku pro svou bundu.

Ω

Litoměřice, ulice Revoluční 10, 12:31

První ze svědků se jmenoval Radim Hlavatý. Byl to sedmdesátiletý důchodce. Očekávalo se, že bude doma. Měl to z těch dvou svědků nejbližší k místu činu.

Červená Rapidka zastavila na nejbližším parkovišti. Oba kriminalisté vystoupili a pokračovali na danou adresu. Krátká našla na seznamu zvonků jméno Hlavatý a dvakrát jej zmáčkla.

„Ano? Kdo je?“ ozve se pochmurný hlas.

„Dobrý den. Nadporučík Krátká, kriminální policie. Rádi bychom vám položili několik otázek.“

„O co jde?“

„Vše se dozvíte. Pustíte nás dovnitř?“

„Jistě.“

„Jaké patro?“

„Druhé.“

„Díky.“

V zámku to zadrnčí. Ženská ruka strčí do dveří a kriminalisté vstoupí dovnitř. Krátká zamíří ke schodišti.

„Přece nebudeme kvůli pár schodům volat výtah,“ špitne Krátká a vyrazí jako první po schodech.

Její kolega ji mlčky následuje.

V otevřených dveřích bytu č. 8 již stojí muž v šedé mikině a černých tesilkách.

„Nadporučík Krátká,“ žena zeleném paletu vytahuje služební průkaz.

Muž v důchodovém věku natahuje krk, aby si to ověřil.

„Jste tu kvůli tomu rozbitému autu?“

„Ne,“ odvětlí okamžitě ženský hlas. „Jsme tu kvůli případu, který se stal před deseti roky,“ pokračuje a v několika větách se mu snaží vysvětlit, co je zajímavé.

„Stalo se to před deseti roky. Obávám se, že si z toho nebudu pamatovat nic,“ hájí se Hlavatý.

„Zkusíme to,“ navrhuje Krátká.

Muž přikývne a pozve kriminalisty dál.

„Na chodbě si můžete vzít bačkory, pokud bude chtít jít dál.“

„Postojíme na chodbě,“ ozve se Novák.

„Určitě,“ přidává se ženský hlas.

Majitel bytu zavře za svými hosty dveře. Všichni se zastaví na chodbičce.

„Máte v celku velký výběr pantoflí,“ podotkne kriminalistka s úsměvem na tváři.

„Jsem v důchodu. Chodí ke mně přátelé na karty.“

„Jde nám o ten vůz,“ pronese Novák. „Ve své výpovědi jste uvedl, že byl bílé barvy.“

„Když to říkáte.“

„Chápeme, že si to nemusíte už pamatovat, ale je to jediná stopa, jak toho vraha dopadnout.“

„Po deseti letech?“ diví se.

„Bohužel jsme nedaleko odsud našli další lidskou část,“ vstupuje do toho Krátká.

„Cože?“ vyhrkne překvapený důchodce.

„Bohužel.“

„Kde se to stalo?“

„Pane Hlavatý, jsme na začátku vyšetřování a moc by nám pomohlo, kdybychom si mohli potvrdit vaši výpověď,“ pokračuje policistka ve svých zvědavých otázkách. „Když jste ten vůz uviděl, byl jste tam sám? Máte nějakého mazlíčka, psa? Nevenčil jste třeba psa? Nepovídal jste si se sousedkou? Sousedem?“

„Byl jsem tam sám. Nemám psa,“ odvětlí Hlavatý.

„Dobře. Byl to bílý Opel a...“

„...no, jo. Ve znaku, takový kruh. Měl tam ten blesk,“ přerušil ji mužský hlas. „Vzpomínám si.“

„Starší vůz nebo něco nového?“ přidává se Novák.

„Já autům moc nerozumím, ale ty světla byla taková hranatá, nebyla taková ta moderní, co teď auta mají.“

„A nikoho jiného jste tam tedy neviděl?“ ptá se Krátká.

„Ne.“

Hm!

„Anebo, ta paní na druhém chodníku. Musela to auto vidět líp než já.“

„Jaká paní?“ udiví se Eva. „Ve své výpovědi jste to nezmínil.“

„Opravdu?“

„Co měla na sobě? Jaké měla vlasy?“

„Tmavý oděv. Klobouk. Na víc si nevzpomínám.“

„Ale vzpomněl jste si, že tam byla.“

„Jo, nějak mi to skočilo do hlavy.“

Krátká semkne rty a podívá se na svého kolegu.

„Pokud měla dlouhé vlasy, mohl jste je vidět. Klobouk zakryje jen hlavu...“

„...asi tmavé.“

„A co měla na sobě. Kabát?“

„Ten byl tmavý.“

„Byla tam opravdu sama?“

„Já opravdu nevím. Už je to dávno,“ omlouvá se důchodce.

„Ve své výpovědi jste to nezmínil. Proč?“ diví se Krátká.

„Já nevím. Omlouvám se.“

Starý muž se vložil ruku před ústa.

„V pořádku. Chápu, že je to dlouho. Půjdeme,“ zareaguje Krátká na jeho vše říkající pohled. „Ale pokud byste si na něco vzpomněl, určitě zavolejte.“

Důchodce přikývne.

Dvojice kriminalistů muži poděkuje a odchází pryč. Před panelákem se Krátká polohlasně zmíní o dalším možném svědkovi, o kterém se toho vlastně moc neví.

„Promluvíme s tím druhým svědkem,“ navrhuje Novák a míří k autu.

Eva Krátká souhlasně přikývne a nastupuje do vozu.

Ω

Litoměřice, ulice Marie Majerové 29, 13:05

Druhým svědkem je Přemysl Dlouhý, 54 let. Zaměstnán v Lovochemii. Pokud nebude v místě bydliště, kriminalisté jsou připraveni, že ho navštíví přímo v práci.

Při vstupu do čtyřpatrového domu se míjejí muže s batohem přes rameno. Krátká se ho zeptá, jestli nezná Přemysla Dlouhého.

„Proč ho hledáte?“ reaguje muž s čepicí na hlavě.

„Kriminálka.“

Policisté ukazují téměř současně své služební průkazy.

„Jste Přemysl Dlouhý?“ zaútočí na něho Krátká.

„Jak jste na to přišla?“ směje se dotyčný.

„Odhaduji.“

„Zdá se, že máte dobrý odhad na lidi.“

„Můžeme s vámi mluvit?“

„Jdu zrovna na vlak. Čeho se to týká?“

„Před deseti roky jste byl svědkem...“

„...a vážně si myslíte, že bych se měl pamatovat, co bylo před deseti roky?“

„Dneska jsme našli další část lidského těla...“

„...patří k té ruce?“

„Co o tom víte?“ podívá se na něho Krátká zkoumavým pohledem.

„Právě jste řekla, že jste našli další část lidského těla. Došlo mi to.“

„Takže jste očekával, že se u vás ukážeme, pane Dlouhý?“

„Jo. Přece jenom jsem byl u toho před deseti roky, co se našla ta ruka.“

„Mluvili jsme s druhým svědkem, který před deseti roky viděl bílého Opla,“ spustí Krátká. „A dokonce nám řekl, že viděl nějakou ženu na chodníku. Měla tmavý kabát.“

„Žádnou ženskou jsem neviděl. Auto? Bylo tam parkoviště. Mohl tam parkovat kdokoliv.“

„Dost možná.“

„Vážně si myslíte, že by si někdo z nás pamatoval, co bylo před deseti roky? Policistko?“

Mávne rukou a snaží se projít kolem policistů.

„Máte pravdu, bude to těžké. Ale chceme najít toho vraha,“ řekne Krátká a ustoupí stranou, aby mohl pan Dlouhý projít.

„Hodně štěstí.“

Ozve se hlas muže, který si evidentně nechtěl povídat s policií.

„Z něho nic nedostaneme!“

„Možná bychom ho měli prověřit v databázi,“ navrhuje Eva. „Ten chlap něco tají. Nemusí to souviset s naším případem.“

„Možná,“ pochybuje Novák.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Litoměřický suflér.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.